

Rachelle Verhage

Feniksvrouw

Anouk is zo vastbesloten gelukkig te zijn met Olaf
dat ze alle waarschuwingstekens negeert

Rachelle Verhage

Feniksvrouw

De Fontein

Eerste druk juli 2014

Ontdekt door de lezers van TenPages.com

Copyright © 2014 Rachele Verhage

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Sergey Skeronov

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1432 7

ISBN e-book 978 90 325 1433 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Hoewel dit boek deels is gebaseerd op de eigen ervaringen van de auteur, zijn de personen en gebeurtenissen volledig fictief. Enige overeenkomst met bestaande personen en gebeurtenissen berust dan ook op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan Wessel.
Mijn kleine grote zoon.
Geboren met een lach op zijn gezicht,
brengt hij nog steeds een lach in mijn leven.

*Je hoeft me niet te zoeken,
want ik zal me voor jou nooit meer verstoppen.*

Proloog

Het water reikt tot aan de horizon en heeft een blauwe, bijna tropische kleur. Waarschijnlijk omdat de zon met zijn felle stralen de wereld verlicht. Alles ziet er mooier uit als de zon erop schijnt.

Een man loopt over de boulevard, te warm gekleed voor de temperatuur buiten. Zijn spijkerbroek is bijna net zo blauw als de zee. De warme trui met capuchon laat menig voorbijganger fronsen, maar hij loopt doelgericht door. Met grote passen, alsof hij een trein moet halen.

Na honderd meter stopt hij met lopen en kijkt om zich heen. Het lijkt alsof niets hem ontgaat. De lachende vrouwen op het terras, het hondje dat zijn behoefte doet op de stoep en zelfs de golven die om de paar seconden het land bereiken.

Als de omgeving is goedgekeurd gaat hij op een houten bankje zitten dat uitkijkt over het water. Zijn voeten stevig op de grond.

Minuten gaan voorbij zonder dat er iets gebeurt. De zon moet de man genadeloos afstraffen, maar het is hem niet aan te zien. Geen zweetdruppels die van zijn gebruinde gezicht af rollen, geen plekken onder zijn oksels die verraden dat de warmte iets met hem doet. Niets.

Met een slakkengang komt een rode auto aangereden die bijna twijfelend een paar meter verder wordt ingeparkeerd.

De vrouw die de auto bestuurt moet twee keer steken om hem strak langs de stoep te zetten en stapt dan zichtbaar opgelucht uit.

In tegenstelling tot de man is de vrouw zomers gekleed. Haar slanke, nog witte benen steken onder een korte zomerjurk uit en

haar voeten zijn nonchalant in slippers gestoken. Perfect gelakte teennagels laten zien dat er wel over haar outfit is nagedacht.

Haar ogen vallen op de man die op de bank zit en ze loopt met snelle passen op hem af. Het lijkt alsof ze huppelt.

Met een druk op de autosleutel sluit ze het slot van haar rode auto en stopt de sleutel in het tasje dat om haar schouder hangt. Handelingen waarbij ze niet hoeft te kijken. Onafgebroken staren haar ogen naar de man.

Een meter voor het bankje stopt ze, haalt een hand door haar lange blonde haren, strijkt haar jurk glad en recht haar schouders in een poging zelfverzekerd over te komen.

‘Hoi,’ zegt ze.

1

Potočari 1995

Haar ogen waren prachtig.

Vanachter het tentdoek kon hij haar goed zien. Wat was ze mooi. Haar magere armen hingen langs haar tengere lichaam en haar donkere haar hing sluik langs haar gezicht. Hij wilde haar ruiken, proeven en met zijn tong langs haar oren gaan. Haar huid was egaal en als de zon op haar scheen leek het net of hij droomde.

Toen hij naar haar goedgevormde kont keek, overviel hem een scherpe pijn. Instinctief voelde hij aan zijn lip.

Hij bloedde, had zichzelf weer eens te hard gebeten. Met zijn tong likte hij het bloed af en slikte het door. Ze werkte op het kamp, want hij had haar al eerder gezien. Een aantal vrouwen maakte dagelijks de natte ruimtes en de kantoren schoon voor een paar centen. Meestal waren dat verschrikkelijke vrouwen. Met haren op hun kin, veel vet en een lach met bruine tanden. Weerzinwekkende wijven, waar geen man hem van overeind kon krijgen.

Maar zij was anders.

De eerste keer dat hij haar zag ving ze zijn aandacht door haar manier van lopen. Haar ranke heupen wiegden licht heen en weer, een lust voor zijn hongerige ogen.

Even vroeg hij zich af of hij niet achter haar aan moest gaan. Maar iets in hem zei dat hij moest wachten. Zijn tijd zou nog komen.

2

Zou je dat nu wel doen?

De stem van mijn moeder achtervolgt me tot in de supermarkt. Ik sta voor het schap met zondig voer en wil net ongenadig mijn mandje tot de rand vullen met witte chocola, als haar stem door mijn hoofd galmt. Ze vindt mijn kont te dik. Ik twijfel even maar pak dan de grootste reep die er ligt. Gevuld met hazelnoten en kokosrasp.

Dat zal haar leren.

‘Jij kijkt strijdlustig. Ik ben blij dat ik geen reep chocola ben.’

Betrapt kijk ik in de ogen van een knappe man. Ik schat hem halverwege de dertig, misschien wel eind dertig. Een vlot type met iets te jeugdige kleding voor zijn leeftijd. Zijn bruine haar is kort geschoren, net als de acteur in die ene gevangenisserie die ik nooit durf te kijken.

‘Keek ik zo eng? Nou ja, het is best lastig kiezen,’ antwoord ik en ik voel dat mijn wangen kleuren.

‘Je keek helemaal niet eng, meer alsof je ieder moment op de chocola kon aanvallen,’ zegt hij grinnikend. ‘Maar ik vond het wel schattig, hoor.’

De man pakt een reep melkchocola met pistachenoten en loopt weg van het schap. Ergens komt hij me bekend voor.

‘Op alleen chocola kan een mens niet leven, Anouk,’ praat ik tegen mezelf. Op het boodschappenbriefje staat duidelijk meer dan alleen snoep en braaf loop ik terug naar de groente- en fruitafdeling.

Ik eet niet graag groente, zeker niet de groene soorten. De

winterpeen ziet er modderig uit, maar toch leg ik hem naast de reep in mijn mandje.

‘Dacht ik dat je een durfal was, zie ik je braaf met een wortel in je handen staan.’ De knappe man die nog geen minuut geleden ook al naast me stond, knikt naar de peen in mijn boodschappenmandje en ik schiet even in de lach.

‘Zoals ik net al tegen mezelf zei, kan een mens niet op chocola alleen leven.’ Met mijn rechterhand schuif ik een blonde lok achter mijn oor.

‘Ah, tegen jezelf? Interessant.’

O god, heb ik hem nu werkelijk verteld dat ik tegen mezelf praat?

‘Ik bedoel eigenlijk... nou omdat...’ Mijn wangen zijn waarschijnlijk vuurrood.

Stop met praten, Anouk. Nu.

‘Ik pest je maar wat. Ik ga nu richting het vlees, ontmoeten we elkaar daar weer?’ Hij knipoogt naar me en loopt weg zonder om te kijken. Quasi-enthousiast stort ik me op het uitzoeken van mandarijnen en loop daarna uiterlijk kalm naar de zuivelafdeling. Voor het schap met de drinkyoghurt blijf ik staan en probeer een keuze te maken tussen aardbei en perzik. Een cruciale keuze, aangezien dit besluit geheel tegen de wetten van mijn ouders in gaat.

Zuivel is heel slecht voor je lichaam, Anouk, luister je wel? Daar word je dik van. Dus drinken wij dit gif niet in ons mooie huis, want wij willen niet dik worden, toch?

Eigenlijk heb ik geen vlees nodig voor vanavond, maar toch loop ik richting de vleesafdeling en probeer niet te veel om me heen te kijken. Bij het varkensvlees blijf ik staan en pak een kilo karbonaden die ik bestudeer alsof ik weer eindexamen doe.

Minuten gaan voorbij en wanneer ik zes keer het etiket heb gelezen leg ik het vlees terug en draai me om.

‘Interessante hoeveelheid vlees? Misschien iets te veel voor jou alleen?’ Daar staat hij. Zijn bruine ogen lachen. Hij is langer dan ik en zijn korte haren zijn ideaal om met je handen over te wrijven.

‘O... Ik geef volgende week een etentje,’ lieg ik. Milou is de enige vriendin die ik heb in Breda en zij eet geen vlees.

‘Ik hou wel van een vrouw die kan koken. Woon je ook in Breda?’

‘Ja, sinds een jaar. Ik werk bij De Peperboom in het centrum. Je weet wel, met die witte barkrukken. Woon jij ook in Breda?’ Mijn stem slaat over. Als ik nerveus ben ga ik ratelen. Nuttelose woorden schieten dan doelloos mijn mond uit alsof ik geen controle meer heb over mezelf.

‘De Peperboom ken ik wel. Ik woon tijdelijk in Breda, bij een vriend. Dus je gaat wortel eten vanavond?’ Hij knikt naar de oranje stengel in mijn boodschappenmandje.

‘Winterpeen,’ verbeter ik hem.

‘Wie weet ontmoeten we elkaar ooit weer op de vleesafdeling. Ik denk dat ik hier vaker mijn boodschappen kom halen. Alvast eet smakelijk voor vanavond.’ Hij pakt het mandje, dat tijdens de paar zinnen die we hebben gewisseld op de grond stond, weer op en hangt het over zijn linkerarm. ‘Hoop dat je geen ruzie krijgt met je chocola vanavond.’ Voordat ik iets kan zeggen loopt hij naar de kassa.

Zuchtend kijk ik hem na. Zo’n leuke man zou nooit iets beginnen met een meisje zoals ik.

3

Het is nog schemerig in het park en ik ren het geasfalteerde pad op. De bomen zijn groener dan een week geleden en wanneer je diep inademt ruik je de lente. In de schemering voel ik me nooit veilig en ik versnel mijn pas. Al mijn zintuigen staan op scherp en niets ontgaat me. Deze angst voel ik een paar ochtenden per week wanneer ik hardloop. En toch trek ik mijn zwarte hardloopschoenen elke keer weer aan en loop ik steevast naar dit park.

Toen ik zeven jaar oud was vonden mijn ouders het tijd dat ik een sport ging beoefenen. Ik kon kiezen tussen hockey en atletiek, maar omdat het meisje dat mijn leven zuur maakte in de tweede klas ook op hockey zat, koos ik voor atletiek. Ik vond het verschrikkelijk. Elke vrijdagavond was een drama en haalde ik alles uit de kast om niet te hoeven gaan.

‘Ik heb buikpijn, mam, ik heb écht ontzettende krampen.’

‘Prima, dan gaan we nu naar de wc en ik blijf ernaast staan. Maar, meisje, er zwaait wat voor je als je liegt!’

‘Pap, ik heb hoofdpijn.’ Dan masseerde ik mijn slapen net zoals mijn moeder deed als ze hoofdpijn had.

‘Buitenlucht zal je goeddoen.’ Einde discussie.

Overal hadden ze een antwoord op en niets hielp. Dus elke vrijdagavond sjokte ik na het eten braaf de trap op om mijn hardloopkleren aan te trekken, tot ik er na een paar maanden achter kwam dat hardlopen eigenlijk niet zo verschrikkelijk was als ik dacht. Het werkte zelfs verslavend.

Het kasteel dat achter het park ligt is mijn einddoel. Als ik er

aangekomen ben en de derde baksteen van links heb aangeraakt van de muur die om het kasteel is gebouwd, ren ik weer terug. Terug naar de andere ingang, richting het centraal station van Breda. Dit rondje herhaal ik exact zeven keer. Het gevoel van totale uitputting. Daar wacht ik op. Op het moment dat mijn lichaam aangeeft niet meer te kunnen, en ik naar adem moet snakken. Dan maak ik mijn rug hol, hou met mijn beide handen mijn heupen vast en kijk naar de lucht. Dat is het gevoel van totale vrijheid. Dat gevoel is lekkerder dan een sigaret na het eten of welke drug dan ook. Dan pas mag ik naar huis lopen, eerder niet.

‘Lekker gerend?’ Milou staat met een klein bruin zakje met een vettige vlek in de gang die onze appartementen verbindt. Haar korte haar is vandaag punk gestyled en ze draagt een kort leren jasje op een neonkleurige legging.

‘Ja, het rennen ging goed vandaag. Het is trouwens prachtig weer. Je ruikt de lente al.’ Ik rits mijn trainingsjack tot net over de helft open en wijs op de zak. ‘Wat heb jij daar nu weer?’

‘Dit? Dit was overheerlijke sushi, gekocht omdat ik geen keus had. Te veel drank in het spel, te veel geld op zak en een sushibar die tot diep in de nacht open is.’ Milou is de koningin van het nachtleven. Drinkt menig man onder de tafel, danst als een stripper en eet als een bouwvakker zonder een kilo aan te komen.

‘Het stinkt, gooi het nu maar weg,’ mopper ik en ik open de deur naar mijn appartement.

‘Was ik ook van plan, kom je zo een bakje leut halen als je klaar bent met je doucheritueel?’

Dat is het nadeel van vriendinnen. Hoe langer je met ze omgaat, hoe beter ze jou leren kennen. ‘Lekker, laat de koffie alvast maar doorlopen.’

Mijn appartement is klein en niet heel erg gezellig. In de rechthoekige kamer staan oude donkerbruine meubels. Na meer dan

twintig jaar vonden mijn ouders het tijd om hun donkere kasten en bruinleren bank in te ruilen voor een wat moderner interieur en ik kreeg hun oude troep mee toen ik naar Breda ging verhuizen.

‘Er is niets mis met onze spullen, ze zijn altijd keurig onderhouden.’ Quasidankbaar kuste ik mijn moeder op beide wangen, nam ze in ontvangst en wist dat ik nooit van mijn leven met een droge theedoek en meubelolie aan de slag zou gaan. Het onderhoud stopte op de dag dat ik ze kreeg.

Ik trap mijn schoenen uit en loop door naar het gedeelte waar mijn bed staat. Een gordijn vastgespijkerd aan de balken van het plafond dient als afscheiding tussen het slaapgedeelte en het woongedeelte. Het bed ligt bezaaid met kleding en op mijn nachtkastje liggen meer dan twintig gebruikte wattenschijfjes. Besmeurd met mascara of nagellak.

De rits van mijn trainingsjack zit al weken vast en ik trek het over mijn hoofd uit. Daarna ruik ik voor de zekerheid onder mijn oksels en gooi het jack in de hoek bij de verwarming. Daar ligt een stapel vuile was.

Met mijn broek nog aan loop ik naar de douche en draai de kraan open. Mijn broek trek ik uit en leg ik over de verwarming in de badkamer. Daar kan ik nog wel een keer in hardlopen.

Met mijn onderbroek en sportbeha nog aan stap ik onder de douche. Het water is heet en even blijf ik voor de straal staan om te wennen aan de temperatuur voordat ik een washand pak en een groot stuk zeep. Als de washand zichzelf goed vol heeft gezogen met water was ik mijn beha totdat hij weer fris ruikt, wring hem uit en hang hem aan het wasrek dat in de badkamer staat.

Daarna is mijn onderbroek aan de beurt en als ook die druppend op het rek hangt, kan ik mezelf inzepen. Zonder wasmachine word je vanzelf vindingrijk. De zwarte nagellak op mijn teennagels is zo aan het afbladderen dat het lijkt alsof ik rouwrandjes onder mijn nagels heb. Nadat ik mezelf drie keer heb gewassen draai ik de kraan uit en pak een warme handdoek van de verwarming.

‘Anouk? Ben je nu al klaar? De koffie loopt door en ik heb zin in een sigaret.’ Milou staat te bonzen op de deur.

‘Ja, ben bijna klaar. Ik kom er al aan.’ Ze heeft een kort lontje, geen geduld en vaker driftaanvallen dan een tweejarige. Maar ze is grappig en ze maakt me altijd aan het lachen. Ze is alles wat ik heb in mijn leven.

Met een handdoek om mijn haar gewikkeld trek ik een slip aan en een spijkerbroek. Waar is die schone beha nu toch? Hier en daar graai ik tussen stapels was en vind eindelijk mijn kanten beha. Nog een ander shirt, een kam door mijn haar en dan ben ik klaar.

De koffiegeur komt me al tegemoet als ik het appartement van mijn vriendin binnen loop met natte haren.

‘Zo, jij ruikt weer fris. Koffie dan maar?’

‘Lekker, dat kan ik wel gebruiken.’ Ik ga op een barkruk zitten. Een paar weken geleden kwam Milou enthousiast mijn appartement binnen gerend. Ze had haar creatieve brein aan het werk gezet en bedacht dat ze een bar wilde in haar kleine keuken.

‘En hoe wil je dat gaan doen?’ had ik gevraagd.

‘Gewoon, met planken en spijkers.’ Die middag liepen we door de bouwmarkt en diezelfde avond was haar bar een feit. Het is een afschuwelijk houten gevaarte en je moet altijd alert zijn op splinters, maar dat het een bar is, daar kun je niet omheen.

‘Lekker buiten?’

‘Heerlijk. Het was rustig in het park. Trouwens, ik moet nog boodschappen halen straks.’ Wanneer ik het woord boodschappen uitspreek denk ik aan mijn ontmoeting met die man een paar dagen geleden. Ik weet niet eens hoe hij heet.

‘O, dan kunnen we samen. We zijn allebei toch een hele dag vrij? Of hoop je die mysteryman weer tegen het lijf te lopen?’ Milou grijnst naar me terwijl ik een sigaret opsteek.

‘Nou, dat misschien ook wel. Maar op een half blikje beschimmelde soep na heb ik niets meer in huis.’ En ik neem een flinke trek van mijn sigaret.

‘Ik ga wel mee, kan ik meteen een kaart halen voor mijn moeders verjaardag.’

‘Een kaart? Je kunt toch ook gewoon bellen?’

‘Dan ben ik weer drie dagen depressief, ik stuur liever een kaart.’ De relatie tussen Milou en haar moeder verloopt, al zolang als ik haar ken, moeizaam. Ik heb Milous moeder twee keer ontmoet en vond Anke best aardig, maar Milou wil er niets over horen. ‘Ze heeft me nooit de kans gegeven om mezelf te zijn en dat zal ik haar altijd kwalijk nemen.’

We hebben er nooit meer over gesproken, want Milou vermijdt het onderwerp als een besmettelijke ziekte.

‘Je hebt gelijk. Kom, laten we maar gaan, hebben we nog wat aan onze dag.’ Ik druk mijn sigaret uit in de asbak en giet het laatste slokje zwarte vocht naar binnen. Je zou bijna denken dat ik haast heb.

4

Stilte, daarna een schot. Verward schrok hij wakker en werd met zijn schouder tegen de metalen deur aan gesmeten. Het gepantserde rupsvoertuig waar ze in zaten, de YPR, kwam abrupt tot stilstand.

'Jongens, opletten!' riep iemand, en hij opende nieuwsgierig een schietluik aan de zijkant van het voertuig om te kijken wat er aan de hand was.

Op nog geen twintig meter afstand stond een groep van vier mannen lachend schoten te lossen over een weiland. In het veld, waar het gras meer geel dan groen was na de warme zomer, renden drie paarden in blinde paniek van links naar rechts met het schuim op hun mond. De bergen die de omgeving omringden boden geen beschutting. Hij veegde een straaltje zweet van zijn gezicht en bleef geïntrigeerd naar het schouwspel staren.

Het bruine paard dat het dichtst bij de mannen galoppeerde werd vol in zijn bovenbeen geschoten en zijn bloed vermengde zich met de modder die op het weiland lag. Het dier probeerde wanhopig op te staan. Vermaak, luguber leedvermaak.

De boer die zijn voorheen zo prachtige boerderij aan de rand van het weiland had gebouwd, schreeuwde verwensingen naar de vier mannen, maar kon alleen toekijken. De mannen seinden naar ons dat we door moesten rijden en langzaam kwam de YPR weer in beweging. Net voordat het voertuig het groepje mannen passeerde, schoten ze het tweede paard tegen de grond. Het werd dwars door zijn mond geschoten en de stukken tand vlogen in het gras. Ze wisten dat de soldaten niets mochten doen en het wrede spel duur-

de voort. Het was stil, niemand sprak de woorden uit die een ander dacht. Een van de mannen lachte in het voorbijgaan naar onze boordschutter en stak zijn duim op. Het derde paard werd luttele seconden daarna neergeschoten. Het grijze paard, glimmend van het zweet, bleef nog even staan en boog zijn hoofd. Zijn voorbenen wankelden als die van een net geboren veulen dat probeert te gaan staan en zijn achterbenen trilden ondanks de warmte van de zon. Veel langer hield hij het niet vol en hij gaf zich over. De drie paarden lagen in hun eigen bloed en de boer kon niets anders dan verslagen leunen tegen zijn met zorg getimmerde hek.

'Klootzakken.' Hij was de eerste die een geluid maakte, balde zijn vuisten en sloeg tegen het metaal van de zijwand.

Toen hij vervolgens het raam aan de achterkant van de deur opendeed om een laatste blik te werpen, hoorde hij nog een schot. Zijn ogen namen de omgeving in zich op en ineens zag hij de boer. Zijn hoofd hing tussen zijn armen over het bruine hek. Hij kneep zijn ogen samen en bleef naar de boer staren terwijl hij met zijn tanden op zijn onderlip beet. Hoe was hij in hemelsnaam in de anus van de wereld terechtgekomen?

5

‘Mam? Ben jij dat? Ik hoor je heel slecht. Je spreekt met Anouk.’
Er zit flinke ruis op de lijn.

‘Je hoeft niet zo te schreeuwen tegen je moeder. Ik zit gewoon op de stoel naast de telefoon.’ Elke zondag bel ik mijn moeder. Verplicht.

‘Ik schreeuw niet... Ach, laat ook maar. Hoe is het met je? En met papa?’ Een discussie aangaan met mijn moeder heeft weinig zin. Je wint het toch niet.

‘Gaat wel. Je weet dat papa het heel erg druk heeft op zijn werk. Hij werkt bijna elke dag over. Heel ongezellig om alleen te eten. Ik snap niet hoe jij dat volhoudt om dag in dag uit alleen te zijn, zonder man. Niemand om voor te zorgen.’ Vrijgezel zijn is ongeveer hetzelfde als jezelf prostitueren. Althans in de ogen van mijn moeder.

‘Eet je nog steeds gezond?’ gaat ze verder.

‘Heel gezond, mam. Geen koolhydraten, weinig suiker en nog minder vet.’ Het enige antwoord dat haar tevreden stemt.

‘Goed zo. Op je werk alles goed? Werkt hoe-heet-ze-ook-alweer nog steeds bij je?’

‘Ze heet Milou, mam. En ja, ze werkt nog steeds bij ons.’ Mijn moeder kan Milou niet uitstaan. Een kind van gescheiden ouders van wie de vader is weggelopen toen ze nog klein was, vrijgezel én brutaal. De duivel is er niets bij.

‘Hm. Ik hoop maar dat je niet te veel naar haar luistert. Weet je trouwens wie er gaat trouwen?’ Hoopvol wacht ze tot ik het niet raad.

‘Nee. Vertel?’ Vast een van mijn oude klasgenoten.

‘Lot! Ken je haar nog? Ze was zo’n leuke vriendin van je op de lagere school.’ Ze klinkt triomfantelijk.

Lot was de dochter van de plaatselijke groenteboer en was, omdat haar ouders allebei werkten, vaak alleen thuis. Haar vuistten waren snoeihard en ik heb menigmaal met ze mogen kennismaken.

‘Lot en ik waren geen vriendinnen. Ze was een pestkop op school.’

‘En weet je met wie ze gaat trouwen? Met Harm. Ken je hem nog?’ vraagt ze zonder acht te slaan op mijn opmerking.

Harm was de knapste jongen van de hele school. Qua hersens dan, want zijn uiterlijk liet te wensen over.

‘Heel erg slim van haar, nietwaar?’ Trouwen met een goede partij is slim. Houden van is bijzaak.

‘Wat doet Harm tegenwoordig?’ vraag ik, toch nieuwsgierig geworden.

‘Hij is een soort van professor aan de universiteit van Utrecht, geloof ik. Het is in ieder geval een belangrijke functie. Hij was vroeger al zo intelligent. Lot gaat een goed leven tegemoet.’

Harm. Niet te geloven dat de jongen aan wie ik in groep 4 mijn vagina liet zien nu gaat trouwen.

‘Dat is fijn voor haar, mam. Ik hoop dat ze heel gelukkig worden.’

‘Natuurlijk worden ze gelukkig. Ze gaat trouwen, Anouk. En op haar leeftijd mag ze blij zijn dat een man haar nog vraagt.’

Ze is een jaar jonger dan ik.

‘Mam, ik moet nu echt gaan ophangen, want ik heb het nog druk.’ Ik probeer het gesprek af te ronden.

‘Druk? Met uitgaan zeker. Let op mijn woorden, Anouk. Een goede man in je leven is het halve werk. Wat zeg ik? Misschien wel het hele werk. Dan ga je een fijn leven tegemoet zonder zorgen. Kijk maar naar mij en je vader. Goed, ik ga koffiezetten. Je

vader zal zo wel thuiskomen. Hij is gaan golfen met Ferdinand.
Je kent onze buurman toch nog wel?’

‘Ja, mam. Groetjes aan papa en ik spreek je volgende week
zondag weer.’

‘Dag Anouk.’

Lees verder in *Feniksvrouw*.